

Наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 2-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 21 (99)

Субота, 24 травня 1969 року

Ціна 2 коп.

ВАЖЛИВЕ ЗАВДАННЯ ПІДПРИЄМСТВА

Різноманітний асортимент виробів, що випускаються на учбово-виробничих підприємствах системи нашого Товариства. Тут електротехнічні і швейні вироби, меблі і трикотаж, металеві вироби та гумове спецвзуття і таке інше.

В умовах, коли наші підприємства працюють за новою системою планування, матеріального стимулювання, не тільки питання кількості виробленої продукції хвилюють колективи УВП. Головні зусилля вони спрямовують на поліпшення її якості.

Центральне правління УТОГ і підприємства багато зробили для того, щоб ще ширший був асортимент виробів, щоб поліпшувалась їх якість. Створено і далі створюються великі можливості, щоб випускались добротні і красиві вироби. Нові корпуси виробничих приміщень, які щорічно стають до ладу, сучасне поставлене обладнання, рекомендовані передові технологічні прийоми праці — все

це та інше дало змогу поліпшувати якість продукції, яку випускають учбово-виробничі підприємства.

Однак на ряді УВП досі є факти виготовлення недоброякісної продукції. Вироби випускаються з відхиленням від робочих креслень, технологічної документації і стандартів. У першому кварталі неякісну продукцію виготовляли Миколаївське, Харківське № 1 і Комунарське підприємства. Мали рекламаті на низьку якість виробів керівники Чернівецького УВП. Навіть на такому передовому підприємстві, як Харківське № 2, було допущено втрати в результаті браку і зіпсування виробів. Як відомо, з вини колишнього головного інженера Чернівецького УВП Л. Полосах довгий час деякі моделі спецодягу випускались з порушенням ГОСТу.

Факти виготовлення неякісної продукції, виробів зниженого сорту в багатьох випадках є наслідком того, що у ви-

робництво запущені вироби, які конструктивно і технологічно невідосконалені, що іноді використовуються невідпрацьовані рецептури, що порушується технологічна дисципліна, застосовується неякісна сировина тощо.

Чому кожного місяця, що-квартала мають місце випадки виготовлення недоброякісних виробів? Тому що технологічні служби підприємств не приділяють належної уваги якості продукції. Часто ділянки технічного контролю комплектуються некваліфікованими працівниками, які не знають своїх обов'язків. А навчання з ними не організовано.

Керівникам учбово-виробничих підприємств треба усвідомити, що поліпшення якості виробленої продукції — одне з найважливіших завдань нашого Товариства. Для цього треба, насамперед, покращити організацію технічного контролю на всіх підприємствах, підвищити його роль, забезпечити

цека контрольно-вимірвальним інструментом.

Відомо, що недостатня професіональна виучка знижує продуктивність праці, призводить до браку продукції. Ось чому важливо організувати технічне навчання кадрів. На деяких державних підприємствах діють школи якості, в цехах і дільницях провадиться технічна година, під час якої робітники знайомляться з останніми новинками техніки і технології в тій чи іншій галузі промисловості. Цей досвід підготовки кадрів треба поширювати на всіх УВП.

Для покращання справи технічного контролю треба на підприємствах створювати постійно діючі комісії у складі головного інженера, технолога, конструктора та інших спеціалістів. В обов'язки комісії покласти розгляд причини випуску недоброякісних виробів і проведення у життя заходів по поліпшенню якості продукції.

Повсюди треба організовувати наполегливу боротьбу за честь утигівської марки, промислових виробів підприємств нашого Товариства!

У соціалістичному змаганні за дострокове виконання п'ятирічки високих виробничих показників домагаються робітники Харківського УВП-2 Г. Цибуліна та Т. Носатова. Їм присвоєно високе звання ударників комуністичної праці.

Фото П. МІНДЕЛЯ.

На Ленінській трудовій вахті

З великим піднесенням несуть Ленінську трудову вахту робітники промислових підприємств Тернополя. Серед них у компактних групах працюють і члени УТОГ. На 130 процентів виконують виробничі завдання швей ателье індивідуального пошиву Г. Бароніна і В. Бугаєць, столяр обласної медичної бази В. Переймибіда та інші.

На промислових підприємствах Тернополя немало членів УТОГ з великим виробничим стажем. Це — Г. Стрелецька, М. Шокало, Р. Євчин, які працюють по 15—20 років.

Вечорами робітники приходять в свій клуб, щоб послухати бесіду, обговорити підсумки роботи. Вони готуються гідно зустріти Ленінський ювілей новими трудовими успіхами.

А. БОЖИК.

Наш нештат. кор.

Високе звання

Напередодні Першотравневого свята за постійне виконання та перевиконання змінних норм виробітку і зразкову якість продукції понад 50 швей Луганського учбово-виробничого підприємства № 2 присвоєно високе звання ударників комуністичної праці. Серед них — Л. Парасич, Р. Полянська, Г. Бугайова, Е. Чубенко, Н. Зотова, О. Мельник та інші.

До славного Ленінського ювілею трудівниці взяли підвищені соціалістичні зобов'язання.

Л. МАТКОВСЬКА.

Наш нештат. кор.

СТОРІНКА ВЕЛИКОЇ ДРУЖБИ

Із глибини віків узи міцної дружби зв'язують український народ з його старшим братом російським народом. Братні зв'язки з'єднують українську літературу і мистецтво з російською літературою і мистецтвом.

Новим поштовхом до піднесення творчої співдружності літературів і митців стане Декада української літератури і мистецтва в РРФСР, яка почнеться 27 травня 1969 року. Урочисте відкриття і закриття торжества відбудеться в столиці на-

шої Батьківщини — Москві.

В дні Декади діячі української літератури і мистецтва зустрінуться з трудящими Російської Федерації. В містах РРФСР будуть відкриті виставки графіки, народного декоративного і прикладного мистецтва і книги, а також фотовиставки «Радянська Україна», проведені фестивалі художніх, хронікально-документальних і науково-популярних фільмів виробництва кіностудій республіки. Лектори Товариства

«Знання» виступлять з лекціями і бесідами про досягнення українського народу в господарському і культурному будівництві.

Проведення Декади української літератури і мистецтва в Російській Федерації саме напередодні святкування 100-річчя славного Ленінського ювілею стане ще одною яскравою сторінкою нерушимої дружби між російським і українським народами, про яку завжди дбав великий Ленін.

НОВА ПЕРЕМОГА В ОСВОЄННІ КОСМІЧНОГО ПРОСТОРУ

16 травня 1969 року автоматична міжпланетна станція «Венера-5», подолавши за 130 днів польоту відстань близько 350 мільйонів кілометрів, успішно завершила міжпланетний космічний рейс і зробила плавний спуск в атмосферу планети Венера.

Станції «Венера-5» і «Венера-6» доставили на поверхню планети Венера вимпели з барельєфом Володимира Ілліча Леніна і Державним гербом Союзу Радянських Соціалістичних Республік.

17 травня 1969 року міжпланетна станція «Венера-6» через добу після спуску станції «Венера-5» також завершила багатомісячний політ по трасі ЗЕМЛЯ — ВЕНЕРА.

Тріумфальний політ радянських станцій «Венера-5» і «Венера-6» — черговий важливий крок у вивченні Сонячної системи з допомогою автоматичних космічних апаратів.

РАДІЄМО УСПІХУ

З великим нетерпінням чекали радянські люди закінчення польоту автоматичних міжпланетних станцій «Венера-5» і «Венера-6» до планети «райкової зорі». Радянська наука і техніка зробили чудовий подарунок до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Ми, робітники Київського УВП-1, гордимось новим тріумфом нашої науки і техніки, шлемо гарячий привіт творцям чудових космічних кораблів.

Ми будемо працювати так, щоб порадувати рідну Вітчизну виробничими перемогами, новими успіхами в соціалістичному змаганні.

В. ТОКАР.

Бригадир швейного цеху
УВП-1.

ПРИКМЕТА ВІКУ

Політ міжпланетних автоматичних станцій «Венера-5» і «Венера-6», їх спуск в атмосферу планети, дивовижна точність розрахунків, — це ще одне підтвердження грандіозного успіху радянської науки і техніки в справі освоєння космосу. Це чудесна прикмета ХХ віку.

Парний політ на Венеру, успішне виконання наміченої програми, дані, які сповістили на Землю міжпланетні станції, — все це новий великий вклад у науку, новий крок до освоєння космосу в мирних цілях.

Я горжусь і радію разом з усіма радянськими людьми цим чудовим успіхом нашої науки і техніки, якій належить пріоритет у справі освоєння космосу.

Від імені всіх інженерів і техніків Проектно-конструкторського бюро УТОГ скажу: цей успіх надихає нас на нові трудові подвиги на благо нашої Батьківщини.

Л. КРИЖАНІВСЬКИЙ.

Начальник Проектно-конструкторського бюро УТОГ.

25 травня — День хіміка

Сучасна хімічна промисловість фактично створена в нашій країні після Великої Жовтневої соціалістичної революції. 4 жовтня 1918 року у тяжкі часи громадянської війни в Москві було організовано Центральну хімічну лабораторію — перший в молодій Радянській республіці науково-дослідний заклад.

Нині в Радянському Союзі немає району, де б не діяли або не будувалися підприємства хімічної промисловості.

За обсягом випуску продукції хімічна індустрія нашої країни займає друге місце у світі, залишивши далеко позаду ведучі капіталістичні країни Європи — Англію, Францію, ФРН та Італію.

Деякі підприємства системи УТОГ також випускають хімічну продукцію. Стрийське УВП, наприклад, виготовляє гумове спецвзуття. А Львівське УВП-2 й Одеське УВП-3, випускають полівінілхлоридну плівку. Робітники цих підприємств завтра також відзначатимуть День хіміка.

ЛЕНІНСЬКИМ КУРСОМ ІНДУСТРІАЛІЗАЦІЇ

ОКЕАН ЕЛЕКТРИЧНИХ ВОГНІВ

1920 рік. Ще не згасло полум'я громадянської війни. Одягнені в солдатські шинелі, робітники і селяни відбивали шалений натиск полчищ барона Врангеля та іноземних інтервентів. Не димилися труби багатьох фабрик і заводів, були порожні рудники і шахти, застигли в тупиках паровози. Країна знемагала від голоду і розрухи.

Саме в такий тяжкий час великий Ленін в думці уже бачив Росію завтрашнього дня. Вона поставала перед ним могутньою індустріальною державою, в яскравому сяйві електричних вогнів. З ініціативи і під керівництвом Володимира Ілліча розроблявся славнозвісний план електрифікації Росії (ГОЕЛПРО). Повним ходом йшла підготовка до VIII з'їзду Рад, який затвердив цей ленінський план.

У тому ж 1920 році Москву відвідав відомий англійський письменник Герберт Уеллс. Він розмовляв з В. І. Леніним і пізніше у своїй книзі «Росія в імлі» писав:

«Чи можна уявити собі сміливіший проект у цій величезній рівнинній країні, що населена неписьменними селянами, позбавлена джерел водної енергії, не має технічно грамотних людей, в якій

ІНДУСТРІАЛІЗАЦІЯ КРАЇНИ, ЯКА РОЗГОРНУЛАСЯ З ПЕРШИХ П'ЯТИРІЧОК, БУЛА ВЕЛЕТЕНСЬКОЮ БИТВОЮ РАДЯНСЬКОГО НАРОДУ ЗА СОЦІАЛІЗМ. ВОНА СТВОРИЛА МІЦНИЙ ФУНДАМЕНТ ДЛЯ РОЗВИТКУ ВСІХ ГАЛУЗЕЙ НАРОДНОГО ГОСПОДАРСТВА І ПІДНЕСЕННЯ НАРОДНОГО ДОБРОБУТУ, ЗАБЕЗПЕЧИЛА ОБОРОНОЗДАТНІСТЬ НАШОЇ БАТЬКІВЩИНИ, ВІВЕЛА КРАЇНУ НА ПЕРЕДОВІ РУБЕЖІ НАУКОВО-ТЕХНІЧНОГО ПРОГРЕСУ.

(З Постанови ЦК КПРС «Про підготовку до 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна»).

«Приїдьте знову через 10 років і подивитесь, що зроблено в Росії за цей час». — спокійно і впевнено відповів Ілліч письменникові-фантасту.

І через півтора десятиліття Уеллс справді приїхав до СРСР. Він зміг на власні очі переконатися, наскільки прозорливим був Ленін. Країна Рад невідомо змінилась. План ГОЕЛПРО був не тільки виконаний, а й значно перевиконаний.

Важким був шлях, по якому йшла наша Батьківщина від темряви до світла. І починати доводилося з невеликого. Потужність первістка радянської енергетики — Каширської ДРЕС, яка стала до ладу в 1922 році, становила лише 12 тисяч кіловат. А нині Саяно-Шушенська ГЕС на Єнісеї запроєктовано на 6 мільйонів кіловат.

Блискуче втілюється в життя ленінська мрія про електрифікацію країни. Щороку потужність наших електростанцій зростає приблизно на 10 мільйонів кіловат. Це майже в сім раз перевищує по-

Сьогоднішній Донбас — це не тільки вугілля й метал. Це — велике машинобудування, і велика хімія, і легка індустрія. Він славиться казковим багатством своїх над, невичерпним ентузіазмом і творчою енергією людей. Микита Ізотов і Олексій Стаханов, Макар Мазай і Володимир Холявко, Микола Мамай і Іван Стрельченко — не перелічити всіх майстрів високопродуктивної праці, ініціаторів і зачинателів славних патрістичних справ. І те, що вже зробили трудівники цього чудесного краю, і те, що задумали зробити в найближчому майбутньому, являє собою яскравий приклад втілення в життя великих ленінських заповітів.

РІКА РАДЯНСЬКОГО МЕТАЛУ

І знову думка переноситься в 1921 рік. Тоді В. І. Ленін, характеризуючи рівень виробництва металу в країні, назвав його мізерним, злидінним. Але Ілліч був сповнений оптимізму, вірив, що скоро настануть інші часи. І сам план ГОЕЛПРО був не тільки планом електрифікації Росії, а й грандіозною програмою побудови фундаменту соціалістичного суспільства.

Перша п'ятирічка. Країна перетворилася у велетенський будівельний майданчик. 100000 чоловік споруджували металургійний комбінат біля гори Магнітної. Майже не було техніки. Мерзлу землю довбали кирками і допатами, вивозили ручними тачками й кінними возами.

У ході соціалістичного будівництва з'явилися інші «магнітки»: українські — «Запоріжсталь» і «Азовсталь», грузинська — Руставі, казахстанська — Теміртау, кемеровська — Захсб, північна — Череповець, Липецьк. Але всі вони — дочки тієї, що її спорудили герої першої п'ятирічки. Вони зароджувалися з її металу і досвіду. Крайні майстри вогняної справи цементували нові робітничі колективи.

Кузняцький, Криворізький, Нижньотатільський, Новолипецький, Новотульський, «Дні проспект-сталь»... Не один десяток металургійних заводів виріс у роки довоєнних п'ятирічок. І навіть у період Великої Вітчизняної війни споруджувалися і ставали до ладу заводи: Казахський і Узбецький металургійні, Челябінський трубопрокатний, Магнітогорський калібрувальний, Актюбінський феросплавний та багато інших.

ХАРКІВСЬКИЙ ТРАКТОРНИЙ ЗАВОД. Сільське господарство країни щороку одержує від заводу могутню техніку. На фото читач бачить дослідний зразок нового трактора «Т-150», який незабаром почне сходити з конвеєра.

Нині ріка радянського металу несе в своїх берегах понад 190 мільйонів тонн сталі на рік. Джерела її — там, у Магнітогорську, Кузняцьку, Запоріжжі, Жданові, біля наметів героїчних будівників перших велетнів чорної металургії. Звідси, з цих першобудов, беруть початок і залізниці, прокладені через пустелі, і нові міста в казахському степу та сибірській тайзі, могутні радянські ракети і атомні реактори...

БАСТІОНИ ІНДУСТРІЇ

Завод-фортеця. Форпост соціалізму. Так називали тоді кожну нашу новобудову. Такими вони були за своєю соціальною і економічною суттю. Перша п'ятирічка дала Батьківщині 1500 великих промислових підприємств, друга — 4500, третя, хоч і перервана війною, — 3000. Радянський Союз став великою індустріальною державою, за обсягом промислового виробництва він вийшов на перше місце в Європі і на друге — в світі.

Історія знає чимало прикладів масового трудового героїзму, виявленого радянськими людьми в ході будівництва нового життя. Досить сказати, що Сталінградський тракторний було споруджено за 11 місяців. 100000 тракторів, про які мріяв В. І. Ленін, орали поля вже на кінець першої п'ятирічки. А тепер наша промисловість щороку виробляє більш як 400000 тракторів і понад 100000 комбайнів!

Перший агрегат, виготовлений на «Уралмаші», везли на тритонному автомобілі. Коли ж було складено дослідний крокуючий екскаватор, для його перевезення потрібно було більш як сто залізничних вагонів. Нині «Уралмаш» по праву називають заводом заводів.

Первістком радянського автомобілебудування є, як відомо, Горьківський завод. А не так давно з його конвеєра зійшли п'ятимільйонний автомобіль марки ГАЗ і мільйонний легковий автомобіль. У 1970 році народне господарство СРСР одержить від автотроїмисловості 650 тисяч вантажних і 800 тисяч легкових машин.

У ті роки, коли Країна Рад створювала нові галузі індустрії, яких не знала царська Росія, західний світ потрясала гарячка воєнних готувань. А ми тільки почали відкривати свої незліченні природні багатства, свої необмежені можливості в організації народного господарства, закладені в соці-

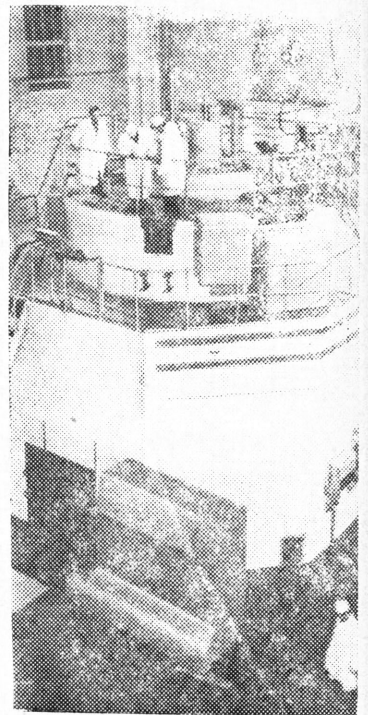

лістичному ладі. Отоді вперше й облетіли весь світ слова «Друге Баку» — це зароджувалась нафтова промисловість у Поволжі. Виріс Кузняцьк, розширив свої межі залізничний Кривий Ріг, звівся Челябінський тракторний. Індустріальними центрами ставали все нові й нові міста в усіх кутках нашої неосяжної Батьківщини.

Всенародний буденний героїзм — це почерк нашої країни, яка впливено йде по ленінському шляху до комунізму.

МРІЇ СТАЛИ РЕАЛЬНІСТЮ

Погляньте на карту Батьківщини. Ви побачите цілі низки нових сибірських, уральських, українських далекосхідних, середньоазіатських і закавказьких промислових центрів. Кілька тисяч міст і селищ міського типу виникло у нас за роки Радянської влади. Їх викликали до життя створені руками радянських людей фортеці інду-

КИЇВ. Інститут фізики Академії наук УРСР. У головному залі атомного реактора.

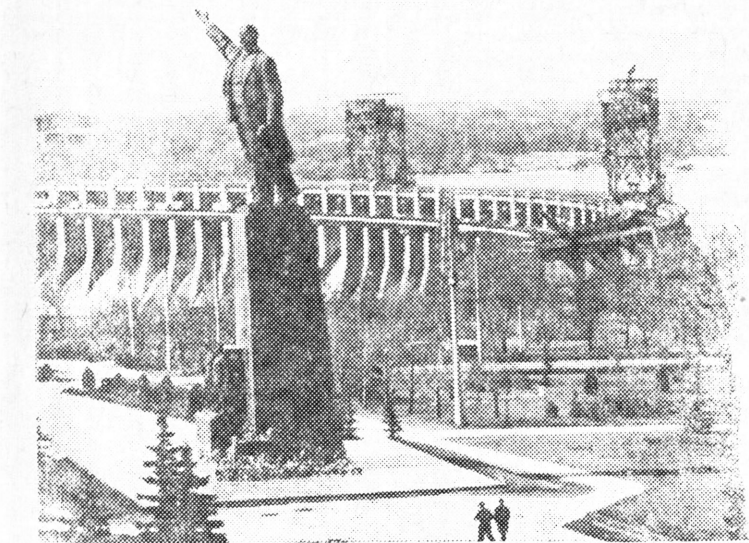
рії. І в усіх героїчних діях нашої народу провідною зіркою були і є безсмертні ленінські ідеї, ленінські накреслення.

Ленін!

Комуністична партія, бійці переможної армії Леніна на всіх ділянках соціалістичного будівництва згуртовували людей, з'єднували їх зусилля в єдиний потік героїзму і творчості, вели від перемоги до перемоги. І те, про що мріяв В. І. Ленін, — бачити Росію могутньою індустріальною державою, в яскравому сяйві електричних вогнів — стало нині реальною дійсністю.

Невтомно і мужньо творить наш народ велику історію. І кожного разу, звертаючись до дорогого Ілліча, радянські люди говорять словами поета:

«Вашим, товаришу, серцем і іменем
Мислимо, дихаєм, бореємось
і живемо».

ЗАПОРІЖЖЯ. Пам'ятник В. І. Леніну біля Дніпровської гідроелектростанції, яка названа його ім'ям.

майже згасла торгівля і промисловість? Такі проекти електрифікації здійснюються тепер у Голландії, вони обговорюються в Англії, і можна легко уявити собі, що в цих густонаселених країнах з високорозвинутою промисловістю електрифікація буде успішною, рентабельною і взагалі благодійною. Але здійснення таких проектів у Росії можна уявити собі тільки з допомогою надфантазії. В яке б чарівне дзеркало я не дивився, я не можу побачити цю Росію майбутнього...

В реальності наших планів і проектів сумнівався не тільки Герберт Уеллс. Не вірив цьому весь капіталістичний світ. Ось лише два уривки із статей, що заповнювали буржуазні газети того періоду:

«Дуже важко побачити в звіті комісії (ГОЕЛПРО) що-небудь інше, крім плоду фантазії... Весь план електрифікації являє собою за даних умов фантастичне і шкідливе починання».

«Відомості про російську електрифікацію дуже туманні, зовсім неможливо визначити, де і які станції будуть, яка їх потужність і де беруть кошти на будівництво цих станцій».

Історія жорстко посміялася з усіх буржуазних борзописців.

«Кремлівським мрійником» назвав В. І. Леніна Г. Уеллс.

ПІКЛУВАННЯ ПРО КРАИ

Весна 1922 року. Засідає XI з'їзд РКП(б). На трибуні — В. І. Ленін. Він каже:

«Ні про яку відбудову великої промисловості в Росії, ні про яке справжнє будівництво соціалізму не може бути й мови, бо його не можна побудувати інакше, як через велику промисловість, якщо ми не відбудуємо, не поставимо на належну висоту Донбас».

У томах ленінських творів післявоєнного періоду можна знайти чимало й інших рядків, присвячених «Всеросійській кочегарці». Вони свідчать про те, як Ілліч піклувався про цей багатий край, яку високу оцінку давав героїзму і працьовитості донецького пролетаріату.

В 1921 році, за особистою вказівкою В. І. Леніна, до якого з клопотанням звернувся енакіївський металург, уряд молоді Радянської Республіки виділив великі кошти на відбудову і розвиток металургійної промисловості Донбасу.

Не знайти, мабуть, такого гірника, який би не знав про відому ленінську записку, адресовану в Голоувугілля. Володимир Ілліч вимагав прискорити закупівлю за кордоном врубних машин для донецьких шахт.

ПРИСВЯЧЕНИЙ В О Ж Д Ю

На сцені клубу — великий портрет Володимира Ілліча. У залі зібрані передовики виробництва, ветерани і ударники комуністичної праці Київського УВП-1, щоб підвести підсумки виконання колективом виробничих завдань за 4 місяці.

Директор УВП П. Францев під дружні оплески присутніх оголошує рапорт про дострокове завершення програми чотирьох місяців.

Колективу швейного цеху вручається свідоцтво і випис про присвоєння звання колективу комуністичної праці.

Тут же вручають свідоцтво про занесення до «Книги пошани» підприємства кадрів: ВВП М. Білик, Т. Тараканову, О. Вакуленко, Т. Щелкову, Ц. Валову, А. Левчук, які працюють на виробництві понад 20 років. Під гарячі оплески вручають свідоцтва і значки молодому поповненню лав ударників комуністичної праці.

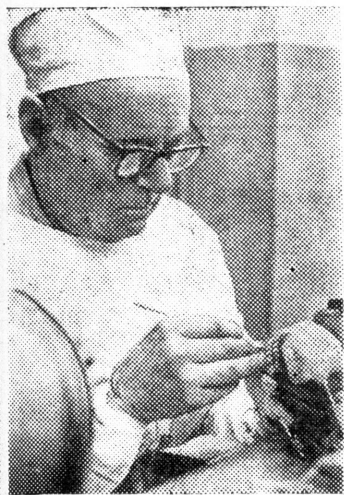
На вечорі, присвяченому великому вождю, виступили старі комуністи, які поділились спогадами про перші роки будівництва соціалізму в нашій країні, про ті труднощі, які їм довелося перебороти, про те, які завдання стоять зараз перед молодістю змінюючи будівників комунізму.

А. КОЗАЧЕНКО.
Наш нештат. кор.

ПЕРЕВИКОНУЮТЬ НОРМИ

Добре працюють, ставши на Ленінську трудову вахту, швей Стрийського учбово-виробничого підприємства С. Юрків, І. Матоліч, Р. Наджак, Н. Олеськів, Р. Гресько, А. Діба, С. Сапуга та інші. Зміни норми вони виконують щоденно на 120—130 процентів.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

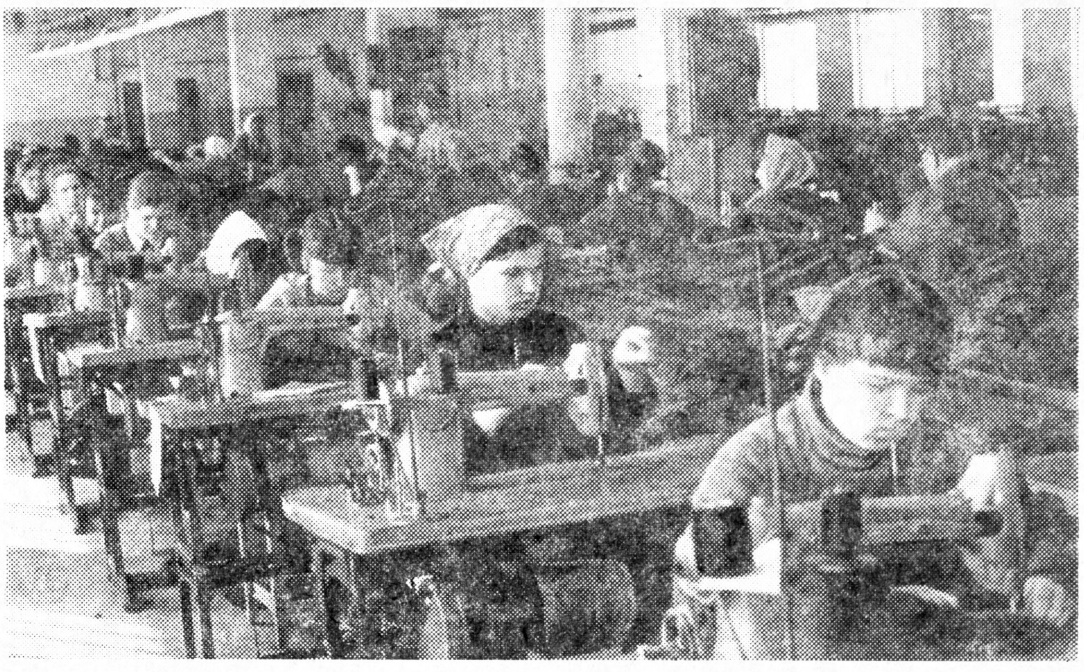

Недавно в газеті «Наше життя» було надруковано нарис Ірини Дуценко «Покликання до майстерності» — про глухого зубного техніку І. Юдицького. На фото: І. Юдицький за роботою.

В широкі вікна просторого швейного цеху нового виробничого корпусу Сімферопольського УВП ллється багато світла. Проміні сонця виблискують на пофарбованих деталях нових швейних машин і застигають на обличчях дівчат.

На фото (на передньому плані): учні групи виробничого навчання проходять виробничу практику, набувають досвіду швейної справи.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ЗАГАЛЬНА ПОВАГА

У багатотисячному колективі Макіївського металургійного заводу ім. Кірова є робітники, які з різних причин залишилися без слуху. Про деяких з них мені і хочеться розповісти.

В механічному цеху трудяться токарем Станіслав Золотарьов, слюсарем — наладчиком верстатів Павло Іванов. Обидва вони ударники комуністичної праці, щоденно перевиконують виробничі завдання, користуються загальною повагою в колективі.

Всі члени компактної групи глухих нашого заводу готують щедрі трудові дарунки славному Ленінському ювілею.

Л. БАЛАНДА.
Інструктор-перекладач Макіївського металургійного заводу ім. Кірова.

СЛОВА ДОТРИМУЮТЬ

Колектив Львівського учбово-виробничого підприємства № 2, готуючи гідну зустріч до 400-річчя з дня народження В. І. Леніна, зобов'язався виконати п'ятирічне завдання на два місяці раніше строку. Щоб досягти цього, на підприємстві, зокрема, широко впроваджується нова техніка і технологія, знаходять своє застосування передові методи праці, надається велике значення раціоналізації та культурі виробництва. Завдяки запровадженню за-

ходам, а також невтомній праці всього колективу, виробничий план першого кварталу виконано достроково. Виготовлено продукції майже на 90 тисяч карбованців більше, ніж передбачалося. 119 процентів до плану складає прибуток.

Великого розмаху набрало останнім часом на підприємстві соціалістичне змагання. Змагаються робітник з робітником, бригада з бригадою, дільниця з дільницею. І кожен прагне зробити якомога більше.

Особливо хочеться відмітити кращих виробників — гкалю текстильно-галантерейної дільниці А. Комарницьку, трафаретника Ф. Мартинюка, фарбувальницю П. Курницьку, ударників комуністичної праці, які займають в змаганні авангардне місце, — Е. Філістину, М. Валькову, Я. Москалика та інших. Їх зміни показники 120—130 процентів норми.

Г. АГАЖАНОВ.
Наш нештат. кор.

Львів.

НЕЩОДАВНО на засіданні Президії Центрального правління УТОГ було заслухано звіт про роботу Київського Палацу культури глухих. Директор С. М. Губкін досить докладно доповів про діяльність колективу столичного закладу культури за період з січня 1968 року по квітень цього року.

На засіданні відмічалось, що колектив Палацу культури має всі умови для покращання роботи, для поповнення гуртків художньої самодіяльності активом з числа працюючих на УВП і компактних групах на державних підприємствах. Відмічена також певна робота, яку провела рада Палацу культури по підготовці до відзначення Ленінського ювілею. Краще, ніж у минулому, поставлена робота в бібліотеці. Останнім часом тут провадились товариські диспути, читачькі конференції, літературні вечори, зустрічі з письменниками міста тощо.

Дещо покращалась фізкультурно-спортивна робота. Спортсмени міського відділу УТОГ брали участь в республіканських та обласних змаганнях. Працюють секції баскетбола,

ЩО ПОКАЗАВ ЗВІТ?

волейбола, футболу, легкої атлетики та інших.

Разом з тим президія ЦП УТОГ відзначила, що в роботі Київського Палацу культури є ряд серйозних недоліків. Одним із них є недостатня постановка виховної роботи з молоддю. Відомо, яке величезне значення надає Комуністична партія ідеологічним питанням, роботі по вихованню підрастаючого покоління в комуністичному дусі. Культосвітні заклади повинні в цій важливій справі використовувати різні форми і методи, приділяючи особливу увагу вихованню молоді на революційних, бойових і трудових традиціях радянського народу, прищеплюючи їй любов до Батьківщини, почуття інтернаціонального обов'язку.

Методи і форми виховної роботи найрізноманітніші. На жаль, керівники Палацу культури ще не все зробили в цьому напрямку. Зокрема, забувають вони про виробничу пропаганду, яку повинні систематично провадити серед молоді. Відсутні тісні зв'язки з київсь-

кими учбово-виробничими підприємствами. Наочна агітація в Палаці культури застаріла, втратила свою актуальність, не відображає сьогоденне життя виробничих колективів.

Низький рівень масово-політичної та виховної роботи з членами УТОГ, особливо з молоддю, нехтування такою формою роботи, як відвідування і знайомство з життям членів Товариства на квартирах, в гуртожитках підприємств, незнання справжніх запитів членів УТОГ — все це призводить до того, що дехто почав займатися продажем низькопробних листівок, мали місце випадки хуліганства і пияцтва, злишення роботи на підприємствах.

У свій час президія ЦП УТОГ вже вказувала на послаблення роботи Київського Палацу культури, зокрема на послаблення роботи колективу самодіяльного Народного театру. Помітно скоротилися виїзди його в обласні центри України, а також в міста і села Київщини. А даремно! Адже там живуть і працюють творчі

колективи, у яких є чому навчитись. Вони, в свою чергу, ждуть, щоб кияни привезли щось нове, поділились досвідом роботи. Замість цього останнім часом у колективі театру більше панує бажання виїжджати на гастролі лише в столиці союзних республік.

Керівники Київського Палацу культури повинні пам'ятати, що 1 січня 1970 року будуть підбиті підсумки остаточного етапу республіканського огляду культурно-освітніх установ УТОГ, на якому враховуватимуться всі сторони клубної роботи. Ось чому колектив Палацу культури повинен вжити всіх заходів, щоб спрямувати всю роботу на неухильне виконання постанови квітневого Пленуму ЦК КП України «Про подальше розгортання організаторської та ідеологічної роботи партійних організацій республіки по підготовці до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна».

Президія ЦП УТОГ звернула увагу Київського обласного відділу УТОГ на недоліки в діяльності Палацу культури і зобов'язала систематично контролювати і допомагати йому в поліпшенні всієї клубної роботи.

фактів спростували їх брехливі твердження.

Беручи до уваги, що Деменник і Бережний раніше до кримінальної відповідальності не притягались, обох злочинців засуджено до позбавлення волі на рік.

Багато молодих членів УТОГ, що були присутні в залі засідання народного суду, зрозуміли, до чого доводить вживання оковитої. Злочини, вчинені у стані сп'яніння, ні для кого не минають безкарно.

М. ГЛОДІН.
Наш нештат. кор.

Луцьк.

НА МОРАЛЬНІ ТЕМИ

СЛИЗЬКОЮ СТЕЖКОЮ

ник старанно працював слюсарем, вчився у вечірній школі робітничої молоді. Все йшло добре до тих пір, поки хлопець не причастився до оковитої. «Зелений змії» з кожним днем міцно обплутував його.

Тепер, одержавши чергову зарплату, Деменник уже не поспішав до клубу або кінотеатру, а заглядав у чарку. Незабаром це міцно увійшло у його звичку. На випивку йшла вся зарплата, і щоб десь дістати грошей, Деменник кидає навчання у школі робітничої молоді, перестає слухати вчителів та клубних працівників і зв'язується з підозрілими особами.

У той час до Луцька почали найжджати глухі гастролери,

що розповсюджують фотолістівки нікчемного змісту. До своєї ганебної справи вони втягнули і нестійкого Івана Деменника. За що брудну роботу він взявся «без відриву від виробництва». Після закінчення зміни Деменник набивав кишені фотохалтурою і прямував у різні закутки — то до залізничного, то до автобусного вокзалу і там з-під поли збував цю халтуру невибагливим до «мистецтва» пасажирам.

Прибувши до Луцька з м. Ровно, Михайло Бережний зустрів дівчину, одружився. Його влаштували працювати на завод. Він мав непогані заробітки і житлові умови, дбайливу дружину, але своєї брудної справи не кинув. З переїз-

дом Бережного Деменник розвинув ще більш бурхливу діяльність. Одного зимового вечора, добре хильнувши, вони на центральній вулиці міста Луцька напали на якогось громадянина, збили його з ніг і пограбували. Під час цього ганебного вчинку їх затримали народні дружинники та працівники міліції.

Нещодавно над Михайлом Бережним та Іваном Деменником відбувся суд. «Герої зеленого змія» вели себе як шкідливі коти. Їм соромно було дивитись у вічі своїм товаришам і родичам.

На всі запитання судді і прокурора вони твердили: «Яні були, нічого не пам'ятаємо, що діяли. Але свідки, вся логіка

Наше Життя 3

24 травня 1969 р.

ІМ'ЯМ ГЕРОЯ

Два кроки вперед, два — назад. Напівтемна, з цвітими стінами камера-одиночка сирій в'язниці. На кам'яній долівці вималюється ледве помітний холодний хрест від заграбованого віконця. Нестерпно болять руки, ноги, вогнем пече посічена шомполами спина. На обличчі — засохли згустки крові, задерев'янів язик, і губи, мов чужі. Михайло оберся об стіну, сидіючи бодай одним оком поглянути на світ. Але там, за вікном, не видно нічого. Тільки невеличка смужка снігу і важкий навислий краєчок свинцевого неба. І поглядом в уяві сягає далі, до рідної оселі, посивілої від горя рідної матері, глухої сестри Євгенії. Там вони залишилися одні. Перед очима страшенне, перекошене від люття обличчя фашистського ката.

— Де знаходяться партизани? З ким ще мав зв'язок? У відповідь — ні слова. І знову тупі удари в голову і живіт гітлерівських кованих чобіт. Проваливалися в незміряну безодню пам'яті рідні, друзі-партизани, вороги. Вже в котрий раз втрачав свідомість. Перед його очима пливли жовті кола. Десь бігла за ним вслід матір, заломлюючи над головою сухі руки, забилася в нестерпному риданні сестра Євгенія...

Його заарештували пізно ввечері. Вдерлося до хати п'ятеро. Четверо гітлерівців і той, хто видав його, — зрадник.

— Це він? — запитав офіцер.

— Так. Це і є Михайло Олефіренко, учасник Олександрійського партизанського підпілля. Без жодного слова, силоміць

стягнули з ліжка і відразу ж скрутили руки.

Довго дивився Михайло на нас з матір'ю сповненим благанням поглядом. «Мовчати!» — промовляли очі брата, потім легка посмішка ковзнула з його уст, і він твердою ногою пішов до виходу. Вже біля порогу ще раз оглянувся, востаннє оглянув кімнату, хотів попрощатися з рідними, але зрадник підло штовхнув хлопця в спину.

— Двадцять тисяч одержати поспішаєш? — налилося враз презирством михайлове обличчя. Але йому не дали говорити, виштовхали прикладами з хати.

Допитували спочатку в Олександрії більше місяця, а потім у Кіровограді в катівнях гестапо. Але нічого не добилися від нього фашистські недолудки. Його розстріляли на світанку 13 грудня 1942 року.

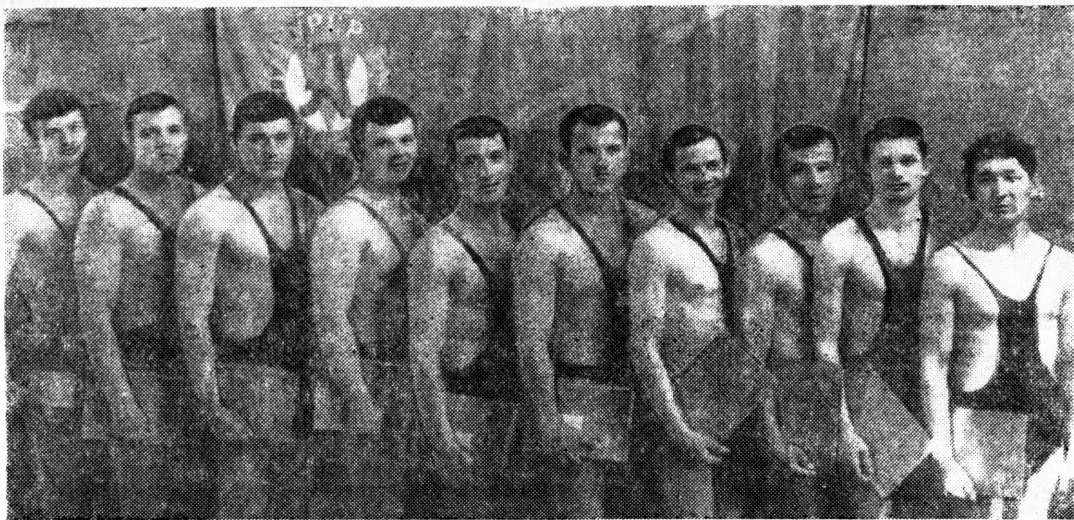
Помер Михайло Олефіренко з пісню на устах, як і належить комсомольцю.

Героя не забуто. Його ім'ям названо школу в Олександрії, де він вчився 9 років, та одну з вулиць міста. І щоразу на піонерській лінійці в урочистій обстановці нескореному героєві-земляку віддають шану юні ленінці.

Я розповіла вам про свого брата. Хай же його молоде життя, що так раптово обірвалося, служить прикладом для молодого покоління!

Є. ШВИРЛО.
Член УТОГ.

Олександрія,
Кіровоградська обл.

ЗА ЗВАННЯ НАЙСИЛЬНІШИХ

У Києві відбулися республіканські змагання з вільної боротьби серед глухих на першість Центральної ради ДСТ «Авангард», у яких взяло участь 32 борці від 12 областей України.

Переможцями змагань в порядку вагових категорій стали: у знояйлегшій — В. Огнівенко (Запоріжжя), у напівлегкій — І. Ємуськін (Суми), найлегшій — В. Шаповалов (Харків), легкій — В. Конарев, першій півсередній — Л. Хомутов (Харків), другій півсередній — Н. Ткешелашвілі (Київ), середній — Б. Запорожець (Запоріжжя), першій напівважкій — А. Гончаров (Запоріжжя), другій напівважкій — Ю. Кудрик (Миколаїв) і у важкій — В. Панін (Миколаїв).

З кращих борців, які відзначилися на республіканських змаганнях, складено збірну команду УТОГ, яка після учбово-тренувального збору візьме

участь у всесоюзних змаганнях з вільної боротьби наприкінці травня цього року у місті Орджонікідзе.

На жаль, з різних причин на змагання не прибуло багато борців, із-за чого змагання були малоцікавими, не почувалося впертої і гострої боротьби, яка спостерігалася в минулі роки.

Керівникам з Центральної ради ДСТ «Авангард» треба зробити з цього належні висновки, щоб подолати в організації та проведенні змагань серед глухих спортсменів не повторювалися в майбутньому. Для цього, насамперед, потрібно планувати проведення змагань в такий період, коли відсутні змагання з цього виду спорту серед чутих спортсменів, що дасть змогу всім глухим борцям брати участь в змаганнях.

И. ЗДОРОВИЛО.

На фото: переможці змагань з вільної боротьби на першість Центральної ради ДСТ «Авангард» з різних вагових категорій (справа наліво) І. Ємуськін, В. Огнівенко, В. Конарев, В. Шаповалов, Б. Запорожець, Н. Ткешелашвілі, Ю. Кудрик, А. Гончаров, В. Панін, Л. Хомутов.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

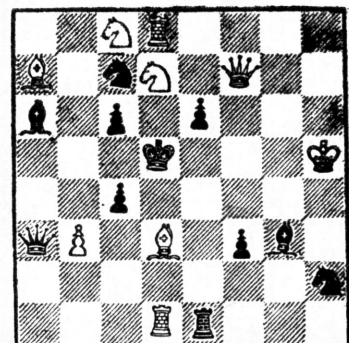
ШАХИ

Хто розв'яже завдання?

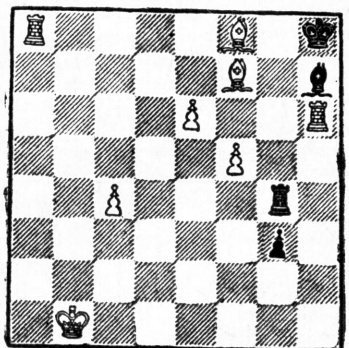
В номері газети «Наше життя» за 8 лютого ц. р. було вміщено етюдне закінчення шахової партії, яку зіграли на командній першості СРСР у грудні 1968 року шахістки Каросене і Скегіна.

Правильну відповідь надіслали А. Арін (Хмельницька обл.), Л. Калиниченко (Харківська обл.), В. Кіщенко (Дніпропетровська обл.), П. Мариненко (Чернігівська обл.), С. Орлянський (Вінницька обл.) та інші. Ефектною жертвою ферзя (Ф d7—h3) Скегіна розгромилася своя противниця.

Нижче вміщуємо два шахові завдання.

Мат за два ходи.

Мат за три ходи.

Чекаємо від любителів шахової гри розв'язання цих завдань. Відповіді надсилайте на адресу редакції. Прізвища тих, хто дасть правильні відповіді, будуть надруковані в газеті.

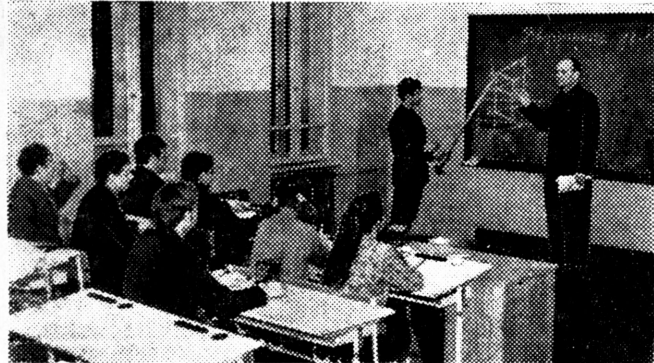
Редактор В. ПІТЕНКО.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3,
Зам. 565. 5040. 69 р.

Закінчується навчальний рік у вечірніх школах робітничої молоді глухих.

На фото: заняття з геометрії в IX класі Чернівецької школи проводить вчитель Микола Павлович Рубан; біля класної дошки — учень В. Главацький.

НОВОСІЛЛЯ

Перехід на нову систему господарювання дав Донецькому підприємству можливість відраховувати гроші у фонд соціально-культурних заходів і житлового будівництва. З цього фонду в 1968 році було виділено на спорудження житлової площі понад 160 тисяч карбованців.

Торік підприємство вже втратило за рахунок часткової участі одержало 47 квартир, а всього за останні чотири роки — 80 квартир.

Т. СЕЗОНОВА.
Наш нештат. кор.

Донецьк.

Знати рідне місто

Цікаву екскурсію організували члени УТОГ Ждановського УВП.

Учасники екскурсії ознайомилися з революційним минулим свого міста, поклали квіти біля пам'ятника М. Мазаю — знатному сталевару, який загинув у 1941 році від рук фашистських окупантів.

У Ждановському порту оглянули пам'ятники азовським і чорноморським морякам, які громилли врангелівські банди в роки громадянської війни.

Л. ЗИКЕЄВА.
Наш нештат. кор.

Жданов.

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

У зв'язку з переведенням учбово-виробничих підприємств системи УТОГ на нові умови планування та економічного стимулювання робітники за підсумками року одержують грошову винагороду, так звану тринадцяту зарплату. Багато робітників цікавляться, як ця винагорода нараховується при тимчасовій непрацездатності, а також при відпустках. Відповідаємо на ці запитання.

Грошова винагорода, або тринадцята зарплата, нараховується з фонду матеріального заохочення, адже виплата з цього фонду (за винятком одноразової матеріальної допомоги) у відповідності з існуючим законодавством включаються в середній зарплатку.

Проте, порядок обліку тринадцятої зарплати не завжди однаковий. При підрахунках середнього зарплатку для визначення розміру пенсії винаго-

рода включається у зарплатку того місяця, за який фактично вона одержана. Але трапляються випадки, коли при нарахуванні дванадцяти-місячного зарплатку припадає дві щорічні винагороди. Це буває тоді, коли за місяці з неповною кількістю робочих днів (робітник не працював через хворобу, був у відпустці тощо) замінюють іншими місяцями. В цих випадках враховується тільки одна винагорода.

При нарахуванні відпускних і компенсації за відпустку тринадцята зарплата включається у зарплатку того місяця, за який вона одержана.

При визначенні розміру допомоги состраху щорічна винагорода нараховується залежно від середньомісячного зарплатку, куди включається одна дванадцята частина винагороди, отримана робітником з фонду матеріального заохочення

за підсумками роботи підприємства попереднього року.

Слід ураховувати ще одну обставину — фактично відпрацював чи ні час за той місяць, за який береться зарплатку для нарахування допомоги, в зарплатку включається при цьому частина від одної дванадцятої винагороди.

З січня цього року діє положення, згідно з яким із загального правила зроблено виняток для працюючих пенсіонерів. Встановлено, що винагорода, виплачена з фонду матеріального заохочення за підсумками роботи підприємств і установ, переведених на нову систему планування та економічного стимулювання, виключається із зарплатку, врахованого при виплаті усіх видів пенсії працюючих пенсіонерів.

Інша група робітників, що працюють на підприємствах і в цехах з

шкідливими умовами праці, просять розповісти, який порядок видачі спеціального харчування.

Список робіт, за яким трудящим видається спецхарчування затверджується адміністрацією і місцевим медичним закладом. Наприклад, молоко видається тим робітникам, які працюють в умовах постійного контакту з радіоактивними і токсичними речовинами, 0,5 літра кожний і тільки в дні безпосередньої зайнятості на виробництві з шкідливими умовами праці.

За робітниками підприємств, переведених на п'ятиденний робочий тиждень, зберігається норма молока, розрахована на шість робочих днів. При цьому видається по 0,6 літра на день або ж в один із днів тижня по дві півлітрових пляшки. Робітники і службовці не одержують молока в дні їх незайнятості на підприємстві, незалежно від причин, а також в дні роботи на інших ділянках, де видача молока не передба-

чена. Не можна видавати молоко наперед і за минулі дні. Не дозволяється замість молока видавати гроші, або відпускати молоко вдома.

На запитання, чому глухі інваліди третьої групи, що проживають в сільській місцевості, не одержують пенсії, відповідаємо.

Згідно постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР від 26 вересня 1967 року введено пенсійне забезпечення інвалідам третьої групи — колгоспникам, які стали інвалідами внаслідок трудового каліцтва або професійного захворювання.

І ще одне. Чи мають право інваліди з дитинства, що одержують пенсію або допомогу, користуватися пільгами при проїзді залізницею?

Так. Інваліди з дитинства, незалежно від того, працюють вони чи ні, користуються такими пільгами при тій умові, якщо вони одержують пенсію чи допомогу з місцевого бюджету.

П. КУРКІН.
Юрист.